

МАГДА И МАРИЙКА.

(Приказка от Р. долфи)

Вървѣло веднажъ прѣзъ полето едно момиче съ гърне прѣсно млѣко на рамо. Огивало въ града да продаде млѣкото. Изпътя то си мислѣло за живота въ града дѣто хората се обличали въ злато и коприни и се возѣли на златни коли съ хубави коне.

„Ихъ, току да се случи и менѣ да станатъ гражданка!“ мислѣло си то; „да си имамъ голѣма къща съ много прозорци и врати, съ красиви цвѣта прѣдъ нея, съ богати стап, увѣчени съ лѣкави маса, столове, огледала, фотели, а въ доланитѣ — купово дрехи, и то какви! Сутрина ще си извадя едни и ще се облѣка — не, ще заповѣдамъ да ме облѣкатъ! Защото ще имамъ много слугини, които ще вършатъ величко каквото попескамъ. Ще извикамъ: „Марийо!“ Веднага ще дойде една, и азъ ще ѝ заповѣдамъ: „Подай ми това, облѣчи ми онова.“ И когато бѣда облѣчена, ще седна въ една лѣска-

имъ обърна грѣбъ и ще ги отмина. Оттамъ ще се бришна изъ улицитѣ, та право прѣдъ царския палатъ!“.

При тая мисль Магда подскочила отъ радост гърнето съ млѣкото паднало на земята и станало на парчета. Тя почнала да плаче и да си скубе косата, — защото само млѣкото гмалн за проданъ, това имъ било единичката поддрѣжка.

Скоро къмъ нея се приближила една баба и я понигала „Какво има, та така плаченъ, чедо?“ Магда ѝ разказала, какво се случило. Бабата ѝ съветалила и ѝ отвѣдала въ своята къщица, скрита въ една горичка. Тамъ имало много гърнета съ млѣко. Бабата дала едно на момичето и рѣкла: „Иди въ града и продай това млѣко. Но ако го продаденъ по-скъпо отколкото другъ път, повечето пари ще даденъ на нѣкой бѣденъ!“ Момичето поблагодарило, зело гърнето и отишло въ града. Млѣкото било много хубаво, и то получило единъ левъ повече. Прибрало паритѣ и си трѣгнало весело къмъ селото.

Но пътя то си мислѣло: „Чудно, защо бабата зарѣча повечето пари да дамъ на нѣкой бѣденъ! Че и азъ съмъ бѣдна и мога сама да похарча тия пари! Ще зачувамъ лева, но коледата ще се одобня съ още единъ, и тогава ще си купя една отъ хубавитѣ панделки за косата. Ахъ, че ще ми прилича!..

ва кола съ четирѣ коня, и хайде прѣзъ града! Въ пазара ще срѣбница монѣ другарки съ извехтѣлитѣ имъ дрешки. Какво ли ще кажатъ, като ме видятъ! — О, тѣ съссѣмъ не ще ме познаятъ! А ако ме познаятъ и ми кажатъ: „Добъръ день Магдо!“ — ще имъ река: „Азъ не се казвамъ така; азъ се казвамъ госпожица Магдалинка!“ — ще

Какъ ще ми завижатъ монѣ другарки! — „Мари, Магдо,“ ще викатъ: „огдѣ ти е тая